

PHÂN TÍCH TÁC PHẨM TÀO THÁO UỐNG RƯỢU LUẬN ANH HÙNG CỦA LA QUÁN TRUNG

1. Tào tháo uống rượu luận anh hùng - Bài văn mẫu số 1

Có biết bao nhiêu tác phẩm để đời mà mỗi lần ai nhắc đến đều cảm thấy yêu mến và muốn đọc đi đọc lại nhiều lần, có những vị anh hùng người ta đem ra là chuẩn mực là thước đo để so sánh. Trong số những tác phẩm đó không thể không kể đến Tam quốc diễn nghĩa của La Quán Trung. Những vị anh hùng của tam quốc diễn nghĩa đến nay ai cũng biết. Điều gì đã làm nên được sự hấp dẫn và khó quên như vậy? Tiêu biểu trong tác phẩm này ta phải kể tới đoạn trích Tào Tháo uống rượu luận anh hùng.

Có thể nói đây là một đoạn trích hay và hấp dẫn. Có lẽ do tài văn chương rất giỏi về từ khúc, câu đối, kịch nhưng nổi bật là tiểu thuyết đã khiến cho La Quán Trung thành công với tiểu thuyết Tam quốc diễn nghĩa để mang cuốn tiểu thuyết ấy đến bạn đọc. Tam quốc diễn nghĩa còn có tên gọi thông tục khác là Tam Quốc, Tam Quốc chí thông tục diễn nghĩa. Nó là một tiểu thuyết lịch sử Trung Quốc được La Quán Trung viết vào thế kỷ 14 kể về thời kỳ hỗn loạn của lịch sử Trung Quốc. tiểu thuyết này được coi là một trong bốn tác phẩm hay nhất của văn học Trung Quốc. Dung lượng của nó lên tới 75 vạn chữ.

Đoạn trích Tào Tháo uống rượu luận anh hùng thuộc chương thứ 21 của bộ tiểu thuyết. Đoạn trích kể về cuộc uống rượu luận anh hùng của Lưu Bị và Tào Tháo. Cốt truyện rõ ràng gây cuốn hút hấp dẫn người đọc muốn biết kết quả sẽ ra sao. Lúc thì thắt nút đẩy nhân vật vào nguy hiểm khi đi tới cao trào đỉnh điểm thì mở nút giải thoát cho nhân vật của mình. Qua đó ta cũng thấy được nét đặc sắc qua việc xây dựng nhân vật của La Quán Trung. Ba anh em Lưu, Quan, Trương muốn dựng nghiệp trị quốc tuy nhiên do ba anh em mới khởi nghiệp cho nên vẫn còn yếu, đất đai không có nên sang nương nhờ Tào Tháo chờ thời cơ. Huyền Đức trồng một vườn rau sau nhà hàng ngày vun xới để cho Tào Tháo không nghi ngờ.

Trước tiên Lưu Bị một người anh hùng đã giả vờ là một người nông dân suốt ngày chỉ biết chăm sóc vườn rau cho tươi tốt. Nhưng Tào Tháo là một người thông minh và sắc bén ông đã sớm nhận ra kế hoạch của ba anh, muốn thu phục người tài và tránh họa sau này ông đã mua chuộc dụ dỗ. Còn chị Lưu Bị thì vẫn chưa bị lộ ra. Tào Tháo sai Hứa Chử và Trương Liêu dùng tướng thân cận đến mời Lưu Bị. Lưu Bị phải đi theo đến dinh yết kiến Thừa tướng. Khi đến đây Lưu Bị đã bị hỏi đến chuyện làm vườn, Lưu Bị giật mình nhưng rồi cũng lấy lại bình tĩnh vì sợ làm lộ thiên cơ mọi chuyện sẽ bất lợi. Lưu Bị trả lời một cách tự nhiên: “không có việc gì, làm để tiêu khiển đó thôi”.

Tác giả thật sắc sảo trong việc xây dựng tình huống, ông đã dựng nên cảnh uống rượu giữa Lưu Bị và Tào Tháo ngồi đối diện nhau. Một cuộc nói chuyện đầy mưu mô và toan tính. Trong khi Tào Tháo là một người cực kỳ thông minh và gian trá luôn hỏi những câu hỏi đả động khiến Lưu Bị thì thoảng rơi vào thế bị động vì lo cho Huyền Đức.

Chợt mây đen mù mịt, cơn mưa to sắp kéo đến, nghe quân sĩ nói đến vò rỗng. Rồi sau đó Tào Tháo đã cố ý hỏi Lưu Bị về sự chuyển biến của vò rỗng đây là câu hỏi mang ý xa xăm mang tính chất thăm dò về sự biến chuyển của Lưu Bị. Ông nói tiếp “Rỗng lúc thì to, lúc thì nhỏ, lúc thì bay. lúc thì nấp. Lúc to thì nổi mây phun mù; lúc nhỏ thì thu hình ẩn bóng; khi bay ra thì liệng trong trời đất; khi ẩn thì núp ở dưới sông. Nay đang mùa xuân, rỗng gặp thời biến hoá, cũng như người ta lúc đắc chí, tung hoành trong bốn bề.

Người tài giỏi nhưng cần phải có đức thì mới được chứ như Tháo cũng là một bậc anh hùng tài giỏi hơn người đầy nhưng ngặt một nỗi hấn gian hùng chứ không phải anh hùng. Một bậc anh hùng thật sự thì không thể có quan niệm đề đầu cưới cổ thiên hạ để làm bá chủ thiên

hạ được. Anh hùng thật sự là phải coi trọng nhân dân và biết làm việc nghĩa như Huyền Đức chứ không phải như Tháo kia. Như thế có thể nói cuộc uống rượu lần một Tháo đã thua Huyền Đức.

Cuộc nói chuyện tưởng chừng dừng lại ở đấy thì bỗng Quan Vân Trường và Trương Phi xông vào tay cầm kiếm lăm lăm xông vào người bên tả kẻ bên hữu. Khi nhìn thấy Lưu Bị đang uống rượu với Tháo thì hai người vội có múa kiếm mua vui cho hai người. Thật may cho họ nếu không thì đã hỏng hết việc lớn. Ngày hôm sau Tháo lại cho mời Lưu Bị đến uống rượu thì nghe được tin Viên Thiệu đã diệt Công Tôn Toản. Nhân sự kiện đó mà Huyền Đức có cơ hội "Ta đang như chim trong lồng, như cá trong lưới."

Ta đi chuyến này cũng như cá ra biển cả, chim lượn trời xanh, không còn bị ràng buộc gì nữa!" Tháo cho người đuổi theo nhưng nhờ tài khôn khéo và mưu trí cuộc hành trình của ba anh em Lưu Bị vẫn diễn ra bình thường. Đó lại là lần thua thứ hai của Tào Tháo, như thế mới biết người anh hùng Lưu Bị sáng suốt như thế nào, nhạy bén ra sao khi biết ẩn mình, biết nắm bắt thời cơ và dành chiến thắng. Quả xứng đáng là một bậc thiên tài một bậc anh hùng thực sự.

Đoạn trích giống như một màn kịch ngắn có đủ các yếu tố như bối cảnh, nhân vật, lời thoại và kịch tích. Những chi tiết giàu kịch tính làm cho độc giả luôn rơi vào trạng thái bất ngờ và do đó luôn thấp thỏm, chờ đợi, hồi hộp xem kết cục ai thắng, ai bại: như việc Tào Tháo mời Lưu Bị đến ngay mà không nói rõ lí do, việc Tào Tháo nói Lưu Bị đang làm một việc lớn lao mà không nói rõ đó là việc gì, hiện tượng vòi rồng bỗng nhiên xuất hiện lúc hai người đang ăn uống vui vẻ, hiện tượng tiếng sấm rền vang đúng lúc Lưu Bị bị dồn vào tình thế nguy hiểm.

Lời thoại của nhân vật nào bộc lộ rõ tính cách của nhân vật ấy: Tào Tháo sắc sảo, gian hùng, từng trải, nhưng bộc lộ hết ra ngoài. Còn Lưu Bị thì thông minh, sáng suốt, bình tĩnh và từng trải không kém. Ông che giấu khéo đến mức làm cho Tào Tháo không còn nghi ngờ gì nữa và sau đó ông vẫn tiếp tục âm thầm lo gây dựng sự nghiệp lớn lao. Lưu Bị chính là rồng đang ẩn trong mây vậy!

Qua đoạn trích Tào Tháo uống rượu luận anh hùng, ta thấy nghệ thuật phân tích diễn biến tâm lí và xây dựng tính cách nhân vật của tác giả La Quán Trung thật già dặn, điêu luyện, xứng đáng là bậc thầy trong văn xuôi Trung Quốc thời trung đại.

2. Tào tháo uống rượu luận anh hùng - Bài văn mẫu số 2

Tam quốc diễn nghĩa là một tác phẩm hay kinh điển của nền văn học Trung Hoa. Trong đó trích đoạn "Tào Tháo luận anh hùng" là một trích đoạn vô cùng độc đáo thể hiện cái nhìn của nhân vật Tào Tháo trong cuộc chiến tranh giữa ba nước Ngụy, Thục, Ngô thời Đông Hán trở về trước.

Trích đoạn "Tào Tháo uống rượu luận anh hùng" nằm ở hồi thứ 21 của tác phẩm. Nội dung xoay quanh trong một bữa rượu vui Tào Tháo đã Lưu Bị lúc này vẫn còn là anh em trên bến dưới thuyền còn ẩn bóng trong nước Ngụy, mưu "chờ" nghiệp lớn. Đề tài của hai người là luận bàn về anh hùng. Bên cạnh đó, Tào Tháo muốn thăm dò ý tứ của Lưu Bị như thế nào. Lưu Bị cũng khá thông minh nên đã khôn khéo dùng mưu đánh lạc hướng khiến cho Tào Tháo không còn nghi ngờ gì mình nữa.

Việc Tào Tháo sai Hứa Chử và Trương Liêu là hai dũng tướng thân cận của hắn đến mời tạo ra một tình huống bất ngờ và bất lợi cho Lưu Bị. Trong lúc Quan Vũ và Trương Phi đi vắng, không biết Tào Tháo mời mình đến dinh Thừa tướng để làm gì? Lưu Bị đã giật mình hỏi: Việc gì khẩn cấp thế, hai ông? Từ chối không đi hoặc nán ná trì hoãn đều bất ổn, Lưu Bị buộc phải theo Hứa Chử, Trương Liêu đến yết kiến Tào Tháo.

Lưu Bị đến phủ Thừa tướng, Tào Tháo thay cho lời chào bằng câu: Huyền Đức độ này ở nhà làm một việc lớn lao đấy nhỉ! khiến cho Lưu Bị sợ tái mặt. Rồi Tào Tháo dắt Lưu Bị ra sau vườn, nói tiếp: Huyền Đức học làm vườn, chắc không phải là một việc dễ dàng? Lúc bấy giờ, Lưu Bị mới vững dạ đáp một cách tự nhiên rằng: Không có việc gì, làm để tiêu khiển đó thôi.

Tháo vui vẻ kể lại chuyện ngày trước dụ quân sĩ trên đường đi đánh Trương Tú bằng việc nói dối là có rừng mơ trước mặt để cho họ vượt qua cơn khát cháy họng. Rồi hắn bắt sang chuyện là hiện đang có mơ xanh trên cây, lại có nôi rượu vừa mới nấu nên mời Lưu Bị đến tiểu đình uống rượu. Hắn kể lễ đông dài như vậy là để tạo cho cuộc gặp gỡ một cái có tự nhiên và hợp lí, hồng xua đi thối mắc trong lòng Lưu Bị Tào Tháo và Lưu Bị vốn hiểu rất rõ về nhau. Tào Tháo để ba anh em Lưu Bị ở gần mình là vì muốn khống chế và thu phục để sử dụng về sau.

Lời khẳng định chắc như đinh đóng cột của Tào Tháo khiến cho Huyền Đức nghe nói giật nảy mình, bất giác thìa, đĩa cầm ở tay rơi cả xuống đất. Song lòng yêu mến dành cho Huyền Đức đã khiến tác giả La Quán Trung sáng tạo ra một tiếng sấm rền vang đầy bất ngờ và đúng lúc để giúp Huyền Đức che giấu được cái giật mình nguy hiểm. Tháo nhìn thấy mĩa mai: Trượng phu mà cũng sợ sấm à? Huyền Đức nhanh trí biện minh: Đức thánh ngày xưa gặp lúc sấm dữ gió to cũng đổi sắc mặt, sao tôi tại không sợ! Bằng câu nói có vẻ tự nhiên, nửa đùa nửa thật ấy, Huyền Đức đã che giấu được nguyên nhân thật sự của việc đánh rơi thìa đĩa là do sợ hãi khi nghe Tào Tháo gọi mình là anh hùng.

Nét nổi bật nhất trong tính cách của Tào Tháo được thể hiện ở câu nói khẳng định mình và Lưu Bị là anh hùng. Đây cũng là thắt nút, là đỉnh điểm của mâu thuẫn và hành động che giấu cái giật mình một cách khéo léo của Huyền Đức là điểm mở nút. Tào Tháo đẩy mâu thuẫn lên cao trào với câu nói đầy khiêu khích; trái lại, Huyền Đức giải quyết mâu thuẫn bằng một hành động khiêm nhường của một người biết ẩn mình khi cần thiết. Trong cuộc luận anh hùng mà thực chất là cuộc đấu trí giữa Tào Tháo và Lưu Bị, La Quán Trung đã khép lại câu chuyện một cách nhanh gọn và hóm hỉnh như hạ màn một vở kịch đặc sắc: Huyền Đức đã che giấu được hết cả việc giật mình đánh rơi cả thìa đĩa khi nghe Tào Tháo gọi mình là anh hùng. Tháo thấy thế không nghi ngờ gì Huyền Đức nữa.

Tào Tháo vô cùng khôn khéo, đa mưu chủ động lái câu chuyện của mình rẽ sang một hướng khác cho có vẻ tự nhiên nhưng thực chất hắn đang cố ý đưa nhân vật Lưu Bị và tình thế khó xử khi hắn bất ngờ đặt câu hỏi “Huyền Đức lâu nay đi khắp bốn phương bao nhiêu anh hùng đời nay hắn biết cả xin nói cho nghe?” Trước sự thăm dò của Tào Tháo, Lưu Bị chỉ khiêm nhường “Bị người trần mắt thịt không biết ai là anh hùng...” Tào Tháo vẫn không yên tâm nên cố gắng gặng hỏi thêm “Đã đành không biết mặt nhưng phải nghe tiếng chứ?”

Tình thế khiến Lưu Bị rơi vào thế bị động không thể khước từ được mãi nên ông đành đưa ra một vài cái tên, nhưng nói tới ai thì Tào Tháo để khinh khi cho rằng những người đó chỉ là chó giữ nhà, hoặc một kẻ hèn kém sớm muộn gì cũng chết trong tay của Tào Tháo mà thôi. Qua đoạn trích ta thấy được rõ nét tính cách của hai nhân vật Lưu Bị là người hiền lành, nhã nhặn, nhún nhường nhưng không kém phần thông minh và khôn khéo. Ngược lại Tào Tháo là người đa nghi, hống hách, và tỏ vẻ cao ngạo khinh đời.

Song lại là người rất thông minh, cơ trí và ngoan cường, nhà quân sự tài ba lỗi lạc thông qua cách nhận xét các nhân vật anh hùng lừng lẫy trong thiên hạ và bản lĩnh, sự đại lượng, biết người hiền của Tào Tháo. Triết lý sống với Tào Tháo cho đến giờ: “là thà ta phụ người, chứ không để người phụ ta”. Chí lớn của Tào còn được thể hiện ở quan niệm về anh hùng: “Anh hùng là người trong bụng có chí lớn, có mưu cao, tài bao trùm vũ trụ, nuốt cả trời đất...” Tào

nhận định anh hùng là phải có mưu cao, tham vọng, bá chủ trời đất. Đây thực chất là một Gian hùng.

Còn Trái với sự nham hiểm, tàn bạo, xảo trá của Tào Tháo, Lưu Bị lấy lòng thành, dùng nhân nghĩa mà đối đãi với người. Là một anh hùng thời đại, vì chưa có thời cơ lập nghiệp nên mới phải ở nhà Tào Tháo. Với bản lĩnh, khôn ngoan, thông minh đã sớm che đậy được sự vụng về, tình cảm để Tào Tháo không nghi ngờ, luôn biết nhún nhường, cẩn trọng, kiên nhẫn để có thể làm được chuyện lớn, chuyện quốc gia đại sự. Qua dân gian, hay qua câu chuyện này thấy được, Lưu Bị luôn giữ trong mình cái đức với đất nước, với người dân, cũng được sự mến mộ của thiên hạ. Nghệ thuật tạo và dẫn dắt tình huống truyện vừa kịch tính, vừa rất logic. Các chi tiết nối tiếp nhau một cách rất tự nhiên, nhân vật dần bộc lộ hết tính cách của mình.

Qua đoạn trích ta thấy được quan điểm về sự trái ngược đối lập tính cách khắc họa quan điểm của tác giả về những người anh hùng, về cuộc sống và ước mơ chính đáng của họ, một triều đình vững vàng chăm lo cho dân, cho nước. Phê phán lên xã hội chỉ toàn nghĩ chiến tranh phong kiến với những con người mục đích tham vọng mãnh liệt cướp đi sức sống của toàn xã hội. Điều đó càng làm cho tác phẩm Tam Quốc Diễn Nghĩa hay hơn bao giờ hết.

3. Tào tháo uống rượu luận anh hùng - Bài văn mẫu số 3

"Tam quốc diễn nghĩa" là một trong những tác phẩm nổi tiếng của văn học Trung Hoa. "Tam quốc diễn nghĩa" là tác phẩm nổi tiếng nhất của tác giả La Quán Trung, không chỉ tái hiện lại chuyện lịch sử mà xét về mặt văn học thì các nhân vật của ông đều có những tính cách riêng không ai lẫn vào với ai được. Và nói đến "Tam quốc diễn nghĩa" thì người đọc không thể nào quên nhân vật Tào Tháo đặc biệt là qua đoạn trích "Tào Tháo uống rượu luận anh hùng" thuộc chương 21 của tác phẩm.

Có thể thấy ba anh em Lưu, Quan, Trương đều như đã muốn dựng nghiệp trị quốc tuy nhiên do ba anh em mới có thể khởi nghiệp cho nên vẫn còn yếu, và cả chuyện đất đai không có nên sang nương nhờ Tào Tháo chờ thời cơ. Huyền Đức lúc này nhanh trí đã trồng một vườn rau sau nhà và hàng ngày cứ vun xới để cho Tào Tháo không nghi ngờ.

Tào Tháo gọi Lưu Bị đến để thăm dò ý định và thử thách bản lĩnh của Lưu Bị nhưng đã không phát hiện được gì. Trước những câu hỏi, những tình huống mà Tào Tháo đưa ra, Lưu Bị đã tỏ ra rất khiêm nhường, bình tĩnh và khôn ngoan. Trong tình huống gay cấp nhất, khi Tào Tháo gọi Lưu Bị là anh hùng, Lưu Bị giật mình đánh rơi cả thìa đĩa nhưng đã nhanh trí lợi dụng tiếng sấm để nói lảng đi. Cái hay của đoạn trích là không phải ngay từ đầu Lưu Bị đã tuyệt đối giữ được thái độ bình tĩnh, kín đáo. Vì được Tào Tháo mời đến quá gấp và bất ngờ, "có tật" Lưu Bị không thể không giật mình. Hơn thế, khi Tào Tháo bảo Lưu Bị đang làm một việc "lớn lao". Lưu Bị đã sợ tái mặt.

Nhưng rồi dần dà lấy lại được bình tĩnh. Lưu Bị đã ứng phó một cách trót lọt mọi tình huống gay cấp, nhất là khi thấy qua tình Tào Tháo có nhã ý mời mình thưởng thức rượu mơ. Khi bị chạm vào chỗ cần giấu kín, bị Tháo chất vấn về vấn đề "anh hùng". Trước hết, Lưu Bị với vẻ khiêm nhường vốn có, đã chối và xin miễn bình luận. Bị Tháo hỏi dồn. Lưu Bị lần lượt nêu những gương mặt đương thời đáng lưu ý nhất như Viên Thuật, Viên Thiệu, Lưu Biểu, Tôn Sách... song đều bị Tào Tháo bác bỏ, cho rằng tất cả đều không đáng gọi là anh hùng. May mắn thay, khi Tào Tháo điểm danh Lưu Bị thì một tiếng sấm rền vang, giúp Lưu Bị có cơ hội đáng và cơ hội tuyệt vời để che giấu một điều "tuyệt mật": mưu đồ chống lại Tào.

Một tình huống đầy kịch tính xảy ra khi Tào Tháo lấy tay trở vào Lưu Bị rồi lại trở vào mình nói rằng: "Anh hùng trong thiên hạ bây giờ chỉ có sứ quân và Tháo mà thôi". Câu nói ấy đã làm cho Lưu Bị "giật nảy mình" đánh rơi cả thìa và đĩa xuống đất. Lưu Bị sợ vì tưởng Tào

Tháo đã biết rõ mưu cao chí lớn của mình, biết rõ mình là một con rồng đang ẩn nấp. Tiếng sét cơn mưa nổ ra. Bất ngờ và ngẫu nhiên. Nhờ thế mà Lưu Bị nói như phân trần: "Góm ghê! Tiếng sét dữ quá" Câu trả lời của Lưu Bị như một sự bộc bạch "thật thà" về sự tầm thường của mình: "Đức Thánh ngày xưa gặp lúc sấm dữ gió to cũng đổi sắc mặt. Huống chỉ là tôi đây sao lại không sợ!"

Trong cuộc luận anh hùng này, thực chất là cuộc đấu trí giữa Tào Tháo và Lưu Bị. La Quán Trung đã khép lại câu chuyện một cách khá nhanh gọn và hóm hỉnh như hạ màn một vở kịch đặc sắc: "Huyền Đức đã che đậy được hết việc giật mình đánh rơi cả thìa đĩa khi nghe Tháo gọi mình là anh hùng. Tháo thấy thế không nghi ngờ gì Huyền Đức nữa". Trong "Tam quốc diễn nghĩa", Tào Tháo được mô tả là một tay gian hùng quý quyết. Còn trong lịch sử Trung Quốc, Tào Tháo lại được đánh giá khá cao.

Trong hồi thứ 21 "Tam quốc diễn nghĩa", ta thấy Tào Tháo rất trân trọng và lịch sự gọi Lưu Bị là Huyền Đức, là sứ quân. Qua việc luận anh hùng, ta thấy Tào Tháo đã dự báo diễn biến thời cuộc lịch sử rất đúng đắn, có tầm nhìn sâu rộng về thời thế sự thắng bại. Đó là một Thừa tướng "có chí lớn, có mưu cao, có tài bao trùm cả vũ trụ, có chí nuốt cả trời đất". Việc Tào Tháo mời Lưu Bị đến dinh ăn tiệc mơ, uống rượu... để dò xét. Việc làm ấy là rất tự nhiên đối với những người đang tranh hùng xưng bá giữa thời loạn.

Nhân sự kiện đó mà Huyền Đức có cơ hội "Ta đang như chim trong lồng, như cá trong lưới. Ta đi chuyến này cũng như cá ra biển cả, chim lượn trời xanh, không còn bị ràng buộc gì nữa!" Tháo cho người đuổi theo nhưng nhờ tài khôn khéo và mưu trí cuộc hành trình của ba anh em Lưu Bị vẫn diễn ra bình thường. Đây quả là một vị anh hùng xứng đáng biết chớp lấy thời cơ để làm nên việc lớn.

Qua đoạn trích đã cho ta thấy được những vị anh hùng kiệt xuất cho xã hội biết cách nhẫn nại chịu đựng dù phải hạ thấp bản thân để làm nên sự nghiệp lớn. La Quán Trung cũng thật tinh tế và sắc sảo trong từng chi tiết của câu chuyện để làm bộc lộ rõ phẩm chất tốt đẹp của những vị anh hùng.